

Sygn. akt: I C 2055/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Katarzyna Kozłowska

po rozpoznaniu 15 maja 2019 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. B. 2000 zł (dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 7 lipca 2018 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od powoda M. B. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. 83,40 zł (osiemdziesiąt trzy złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu części poniesionych kosztów procesu,

IV. zwraca powodowi M. B. 500 zł (pięćset złotych) jako niewykorzystaną zaliczkę na koszt opinii biegłego,

V. nakazuje ściągnąć od powoda M. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 291,51 zł (dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego,

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 194,34 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote trzydzieści cztery grosze) tytułem zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego.

Na oryginale właściwe podpisy

Z up. Kierownika Sekretariatu

protokolant sądowy Katarzyna Kozłowska

UZASADNIENIE

Powód M. B. w pozwie z 16 sierpnia 2018 r. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z 21 marca 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 7 lipca 2018 r. do dnia zapłaty Ponadto

pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż 21 marca 2018 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku, którego poszkodowany został powód. Odpowiedzialność za skutki zdarzenia przyjęła pozwana. Na skutek powyższego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci: skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz urazu psychicznego. Niestety do dnia dzisiejszego u powoda utrzymują się takie konsekwencje zdrowotne jak silne bóle głowy, szумы w uszach, zaburzenia snu i koncentracji oraz lęki przed jazdą rowerem. W związku z powyższymi konsekwencjami powód nie jest w stanie normalnie funkcjonować. Utrzymujące się bóle głowy, szумы w uszach uniemożliwiają powodowi swobodny ruch głową, napięcie mięśni karku powoduje natomiast dodatkowy ból i cierpienie, co stanowi istotny dyskomfort i znacznie utrudnia wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego. Powód ponadto zmuszony jest do zażywania silnych leków przeciwbólowych, które osłabiają jego ogólną kondycję psychofizyczną. Ze złym stanem fizycznym pogorszeniu uległa kondycja psychiczna powoda. Od dnia wypadku powód stał się osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną, boi się poruszać wszelkimi środkami transportu. W chwili wypadku powód miał 25 lat i nie miał problemów zdrowotnych. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej 28 maja 2018 r. Decyzją z 3 lipca 2018 r. strona pozwana przyznała powodowi 535 zł tytułem zadośćuczynienia. Pomimo wielu czynności wskazujących na zasadność roszczenia podjętych na etapie postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła powodowi dopłaty świadczenia tytułem zadośćuczynienia. Jako podstawę roszczenia powód wskazał art. 445 § 1 k.c. Żądanie odsetek za zwłokę powód oparł na art. 481 k.c. w związku z art. 817 k.c. i art. 14 § 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

W odpowiedzi na pozew z 18 września 2018 r. (k. 33-37) strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana zakwestionowała roszczenia powoda w całości. Pozwana wskazała, że do zdarzenia doszło w ten sposób, że poszkodowany zatrzymał się przez skrętem w lewo w drogę polną, zaś sprawca nie zdążywszy zahamować minął pojazd ciężarowy, którym kierował poszkodowany, ocierając się o lewy bok pojazdu i zderzył się z jadącym z naprzeciwka pojazdem marki S.. Zgodnie z dokumentacją medyczną powoda negatywną konsekwencją przedmiotowej kolizji było doznanie przez niego powierzchownego urazu szyi. Strona pozwana decyzją z 3 lipca 2018 r. przyznała powodowi 535 zł tytułem zadośćuczynienia mając na uwadze całokształt okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, w szczególności charakter i zakres doznanego urazu, trwałość następstw powypadkowych oraz ewentualne dalsze konsekwencje w życiu osobistym i społecznym. Zdaniem strony pozwanej przyznana kwota zadośćuczynienia wyczerpuje w całości wszelkie roszczenia powoda z tytułu wypadku z 21 marca 2018 r. Dalej pozwana wskazała, że leczenie powoda zakończyło się niecały miesiąc po zdarzeniu tj. 10 kwietnia 2018 r. W zakresie odsetek pozwana wskazała, że powinny one być zasądzone od daty wyrokowania.

Na rozprawie 15 maja 2019 r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu w całości.

Sąd ustalił następujący:

21 marca 2018 r. na drodze krajowej nr (...) z N. do O. kierujący samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...) A. K. nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go samochodu ciężarowego marki C. o nr rej. (...) 5JT2 kierowanego przez powoda M. B. w wyniku czego uderzył w tył samochodu marki C.. W tym dniu na drodze było ślisko. A. K. nie zauważył, że powód M. B. zasygnalizował pojazdem chęć skrętu w lewo, za późno zaczął hamować i uderzył w tył pojazdu kierowanego przez powoda, a następnie zjechał na przeciwległy pas ruchu i zepchnął z niego do rowu samochód S.. Na skutek uderzenia samochód powoda, który stał na wciśniętym hamulcu nożnym został przesunięty o kilkanaście centymetrów do przodu. Siła uderzenia spowodowała, że M. B. uderzył w zagłówek.

Za spowodowanie powyższego wykroczenia A. K. został ukarany mandatem karnym. W dniu zdarzenia sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Dowód: notatka informacyjna KPP w N. k. 12; zeznania świadka A. K. k. 48/II-49; zeznania świadka J. K. k. 49; przesłuchanie powoda M. B. k. 49.

Bezpośrednio po wypadku powód pod wpływem adrenaliny wybiegł ze swojego pojazdu zobaczyć co się stało. Kiedy na miejsce przyjechała karetka pogotowia ratunkowego powód wsiadł do niej i wraz z pasażerką samochodu S. został przewieziony na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala ZOZ w N.. Tam udzielono powodowi porady ambulatoryjnej i rozpoznano u niego powierzchowny uraz szyi. Powód został skonsultowany przez lekarza, wykonano mu zdjęcie kręgosłupa, które nie wykazało zmian pourazowych. Został wypisany do domu z zaleceniami zażywania leków przeciwbólowych, kontroli w Poradni (...) Urazowej i u lekarza rodzinnego oraz noszenia kołnierza szyjnego. Następnie powód do 10 kwietnia 2018 r. leczył się w Poradni C. – Ortopedycznej w N.. Kołnierz ortopedyczny nosił trzy tygodnie. Na zwolnieniu lekarskim po wypadku przebywał 4 tygodnie. W czasie gdy nosił kołnierz nie mógł jeździć na rowerze, a mama pomagała mu w myciu głowy i pleców. Po skończonym leczeniu powód zrezygnował z rehabilitacji z uwagi na duże natężenie prac w pracy. Do chwili obecnej boli go odcinek szyjny kręgosłupa, a jak jedzie samochodem zastanawia się, czy nie powtórzy się ten wypadek. Obecnie powód ma 26 lat i pracuje jako kierowca – traktorzysta, podobnie jak przed wypadkiem.

Dowody: karta informacyjna porady ambulatoryjnej z 21.03.2018 r. k. 13; historia choroby powoda w Poradni C. – Ortopedycznej k. 14-16; przesłuchanie powoda M. B. k. 49.

Na skutek wypadku z 21 marca 2018 r. u powoda rozpoznano stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego, obecnie bez zaburzeń funkcji ruchowej i podporowej, bez objawów korzeniowych w badaniu.

W wyniku przebytego urazu powód nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W badaniu nie stwierdzono zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego, nie stwierdzono objawów korzeniowych. Rokowanie z punktu widzenia biegłego ortopedy jest dobre, nie dojdzie do nowych zmian lub schorzeń w wyniku przebytego urazu.

Obecnie nie ma wskazań do leczenia lub rehabilitacji powoda.

Powód po wypadku ani obecnie nie wymagał pomocy osoby trzeciej.

Obecnie w badaniu przedmiotowym nie stwierdza się zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego, nie stwierdza się także objawów korzeniowych. W wyniku urazu doszło do niewielkiego naciągnięcia mięśni i więzadeł przykręgosłupowych, co spowodowało niewielkie i krótkotrwałe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. z 12.04.2018 r. k. 70-71.

Pismem z 28 maja 2018 r. powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zgłosił szkodę stronie pozwanej domagając się na podstawie art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. wypłaty kwoty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia, a w przypadku braku możliwości zakończenia postępowania likwidacyjnego w terminie 30 dni wypłaty kwoty 15 000 zł tytułem bezspornej kwoty zadośćuczynienia. Pozwana otrzymała zgłoszenie 4 czerwca 2018 r.

Pismem z 6 czerwca 2018 r. strona pozwana poinformowała powoda o zarejestrowaniu zgłoszenia szkody, jego numerze i możliwości ugodowego rozstrzygnięcia sprawy poprzez wypłatę kwoty 2200 zł.

Decyzją z 3 lipca 2018 r. strona pozwana przyznała powodowi zadośćuczynienie w wysokości 535 zł.

Dowód: kserokopia akt szkody; zgłoszenie szkody z 28.05.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki k. 17-21; pismo z 6.06.2018 r. k. 22-23; decyzja z 3.07.2018 r. k. 24-25.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo M. B. zasługiwało na uwzględnienie w części tj. co do kwoty 2000 zł.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony postępowania, w tym dokumentacji medycznej powoda i dokumentach znajdujących się w aktach szkody, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W zakresie ustalenia przebiegu wypadku z 21 marca 2018 r. Sąd posłużył się notatką Policji, zeznaniami świadków A. K. oraz J. K., a także przesłuchaniem powoda, które się wzajemnie potwierdzały i uzupełniały.

Do ustalenia stanu faktycznego, szczególnie w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych powoda posłużył dowód z przesłuchania powoda, którego zeznania są spójne i logiczne. Sąd uznał je w całości za wiarygodne, w szczególności w kwestii opisu przebiegu leczenia oraz dolegliwości bólowych odczuwanych przez powoda. Odnosnie dolegliwości bólowych należy mieć bowiem na względzie to, że ból jest indywidualnie odczuwany przez każdego człowieka i stopień jego nasilenia mógł zostać ustalony jedynie na podstawie przesłuchania powoda. Kierując się jednak zasadami doświadczenia życiowego, przy ustaleniu okresu występowania tego typu dolegliwości, należało uwzględnić wyrażoną w tym temacie opinię niezależnego biegłego sądowego, mającego doświadczenie empiryczne z tego typu przypadkami i mogącą w sposób przybliżony określić okres ich występowania oraz intensywność.

Do ustalenia stanu faktycznego posłużył także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G., której treść nie była kwestionowana przez strony. Opinia sporządzona została przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Po drugie biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego i wynikach badania powoda. Po trzecie opinia biegłego była sformułowana w sposób precyzyjny, a konkluzje w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione i powiązane z przedstawionym w opinii procesem rozumowania.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał opinię biegłego sądowego za w pełni przekonującą. Sąd wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego przyjął jako własne.

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę również na to, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powód odniósł obrażenia. Niekwestionowany charakter miały także okoliczności dotyczące przeprowadzonego przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego i odmowy wypłaty przez stronę pozwaną dodatkowego zadośćuczynienia za skutki zdarzenia drogowego z 21 marca 2018 r.

Strona pozwana kwestionowała wysokość oraz zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia wskazując, że wypłacone zadośćuczynienie w pełni rekompensuje krzywdę jakiej doznał powód w wyniku uszczerbku na zdrowiu, do którego doszło w wyniku zdarzenia z 21 marca 2018 r.

Przechodząc do uzasadnienia prawnego, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. odpowiada za skutki wypadku, któremu uległ powód 21 marca 2018 r. na podstawie art. 822 k.c. w związku z art. 436 § 2 k.c., 444 § 1 k.c., 445 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

W niniejszej sprawie doszło do zderzenia pojazdu, którym podróżował powód z innym pojazdem.

Niewątpliwie sprawca zdarzenia (ubezpieczony) naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób zawiniony doprowadził do zdarzenia, a tym samym dopuścił się czynu niedozwolonego (art. 415 k.c. w zw. z art.

436 § 2 k.c.). Nie podważała zresztą tego strona pozwana, która nie kwestionowała również, iż sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w okresie, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego.

Ponadto stosownie do art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostaje, że sprawca zdarzenia z 21 marca 2018 r. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, a szkoda jaką poniósł powód powstała w związku z ruchem tego pojazdu.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów. Wstrząs psychiczny doznany w skutek określonego zdarzenia może być źródłem rozstroju zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1969 r., II CR 114/69, wyrok Sądu Administracyjnego w P. z dnia 9 lipca 2003 r., I Ca 396/03).

Natomiast użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie „sumy odpowiedniej”, ma charakter niedookreślony, w związku z czym w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia”, z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, które nie może być jednakże dowolne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, LEX nr 395071, Prok. i Pr. 2008/7-8/28). Podkreślenia wymaga również to, że zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy innymi słowy utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, ma uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej (wyrok SN z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00, niepubl.). Zarówno w orzecznictwie, jak i w reprezentatywnym piśmiennictwie wyraźnie podkreślono, że potrzeba utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia, a zatem jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005 r., nr 2, poz. 40; z dnia 10 lutego 2004 r., sygn. akt IV CK 355/02, niepubl.).

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl. oraz

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), w tym charakter doznanych obrażeń ciała i długotrwałość leczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, przy ocenie zasadności powództwa Sąd wziął pod uwagę następujące okoliczności ujawnione w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Powód po zdarzeniu przez 3 tygodnie nosił kołnierz ortopedyczny, a 4 tygodnie przebywał na zwolnieniu lekarskim. Nie podlegał rehabilitacji. Na skutek wypadku z 21 marca 2018 r. u powoda rozpoznano stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego, obecnie bez zaburzeń funkcji ruchowej i podporowej, bez objawów korzeniowych w badaniu. W wyniku przebytego urazu powód nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W badaniu nie stwierdzono zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego, nie stwierdzono objawów korzeniowych. Rokowanie z punktu widzenia biegłego ortopedy jest dobre, nie dojdzie do nowych zmian lub schorzeń w wyniku przebytego urazu. Obecnie nie ma wskazań do leczenia lub rehabilitacji powoda. Powód po wypadku ani obecnie nie wymagał pomocy osoby trzeciej. Obecnie w badaniu przedmiotowym nie stwierdza się zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego, nie stwierdza się także objawów korzeniowych. W wyniku urazu doszło do niewielkiego naciągnięcia mięśni i więzadeł przykręgosłupowych, co spowodowało niewielkie i krótkotrwałe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego

Jak wyżej wskazano wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju, w którym mieszka poszkodowany. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie. Na uwagę zasługuje także to, że w trakcie przeprowadzonego przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego, nie ustalono by powód w jakikolwiek sposób przyczynił się do zaistnienia wypadku drogowego. A zatem, skoro sam wypadek, jak i jego skutki oraz towarzyszące im cierpienia fizyczne i psychiczne, były niezależne od powoda, to tym samym doznana krzywda wymaga rekompensaty pieniężnej.

Powód żądał zasądzenia od strony pozwanej kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia. W kontekście powyższych okoliczności oraz ustalonego u powoda braku trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Sąd uznał, iż roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Sąd uznał, że kwota 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki zdarzenia drogowego z 21 marca 2018 r. wraz z kwotą przyznaną już przez pozwanego tj. 535 zł będzie odpowiednia. Przy czym Sąd miał na uwadze zarówno okoliczności, w jakich doszło do wypadku, zakres i charakter doznanych przez powoda obrażeń ciała, okres leczenia, jego charakter i przebieg, a także związane z powyższym uciążliwości i niedogodności oraz wiek powoda.

Zdaniem Sądu taka kwota zadośćuczynienia utrzymana jest w rozsądnych granicach umożliwiających powodowi złagodzenie zaistniałych skutków wypadku, a przede wszystkim jest kwotą adekwatną do krzywdy jakiej powód doznał i rozmiaru cierpień. Kwota ta jednocześnie będzie stanowić dla osoby w jego wieku ekonomicznie odczuwalną kompensatę krzywd.

Kwotę 2000 zł Sąd zasądził zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od 7 lipca 2018 r. tj. od dnia po dniu kiedy strona pozwana wydała decyzję o przyznaniu powodowi zadośćuczynienia oraz po upływie 30 dni od otrzymania przez pozwaną zgłoszenia szkody. W ocenie Sądu, w tym dniu strona pozwana dysponowała wszystkimi niezbędnymi danymi, co do rodzaju i charakteru obrażeń oraz urazów ciała, których doznał powód na skutek zdarzenia z 21 marca 2018 r. Stąd, strona pozwana, miała możliwość dokonania pełnej i rzetelnej oceny zasadności żądania powoda.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 100 k.p.c. zdanie pierwsze, zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 40 %, a pozwany w 60 %

Na koszty procesu po stronie powoda M. B. złożyły się koszty opłaty sądowej od pozwu kwocie 250 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.), kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty sądowe poniesione przez powoda wynosiły 1167 zł. Powód wygrał sprawę w 40 %, zatem strona pozwana winna mu zwrócić kwotę 466,80 zł tytułem części kosztów postępowania sądowego.

Z kolei na koszty procesu po stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.), kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 917 zł. Strona pozwana wygrała sprawę w 60 %, zatem powód winien jej zwrócić kwotę 550,20 zł tytułem części kosztów postępowania sądowego.

Sąd dokonał wzajemnego rozliczenia kosztów pomiędzy stronami. W związku z powyższym Sąd w pkt III wyroku zasądził na rzecz strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. od powoda M. B. 83,40 zł (550,20 zł – 466,80 zł) tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

W tych samych proporcjach Sąd rozdzielił pomiędzy stronami koszty wynagrodzenia biegłego poniesione tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa, które wyniosły 485,85 zł. Powód przegrał sprawę w 60 %, zatem powinien ponieść koszty wynagrodzenia biegłego poniesione tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa w 60 %. Z kolei strona pozwana przegrała sprawę w 40 %, zatem powinna ponieść koszty wynagrodzenia biegłego poniesione tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa w 40 %. Sąd w pkt V wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od powoda M. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie 291,51 zł (60 % x 485,85 zł) tytułem zwrotu części wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego, a w pkt VI wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie 194,34 zł (30 % x 485,85 zł) tytułem zwrotu części wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego.

Na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 05.167.1398 ze zm.) Sąd zwrócił powodowi 500 zł jako niewykorzystaną zaliczkę na koszt opinii biegłego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie

(...)

(...)

(...)